

סבתא שלנו

רצינו השבוע לבוא ולבקר אותך, להספיק להגיד שלום אחרון, כי הרגשנו, רצינו ולא הספקנו.

עכשיו כשאת שלוה ורגועה, שאין שום טרדה, שאת שוכבת שוב לצידו של סבא אריה, עכשיו תסתכלי על כולנו ותזכרי שבשבילנו היית סבתא נטו, סבתא שאין לה תחליף.

מחבקים אותך חיבוק גדול ונותנים נשיקת פרידה.

יהי זכרך ברוך -
חיית גדולה מהחיים.

הנכדים.

החורף שוב חזר, גם העמק שלנו החם והלח שוב אפור וטיפות הגשם משקות את הרגבים חיבשים.

השמש נעלמה אל בין העננים ובמקום קרניה המלטפות רוח קלילה ובקושי מורגשת. ואת אינך.

הולכת בשבילי הקיבוץ, הקיבוץ שאת במו ידך בנית, מלאת אידיאולוגיה וחלוציות, רואה את השבילים, ההרים וגאה בך כל-כך, על כל שנות ההשקעה.

אני עוברת ליד החדר שלך ולפני שאני נכנסת אני מסתכלת סביב המקלט הכל-כך מוכר, הבטון שהחליף את הגינה המטופחת.

כל-כך הרבה שנים סבתא.

אני פותחת את הדלת ואת אינך, אבל אני מרגישה אותך בכל פינה, בכל תמונה, מרגישה אותך מסתכלת ומתעניינת.

סבתא שלנו, אמא ל - 3 ילדים, 12 נכדים ו - 7 נינים. סבתא שלנו שתמיד הדלת אצלה פתוחה לכל אורח, לכל אדם ובמיוחד לנו. סבתא שידעה בבית כל-כך קטן להכניס משפחה כל-כך גדולה ותמיד לתת תחושה שיש מקום. סבתא שתמיד מעודכנת, תמיד יודעת איפה כל אחד, מה הוא עושה ומה מצבו. סבתא עם הומור. סבתא שאוספת סביבה את המשפחה, שמלכדת. סבתא שזוכרת את כל ימי ההולדת.

סבתא חזקה, עקשנית, שהצליחה לגבור על הכל, על הסרטון, האירוע המוחי, היד השבורה. סבתא שלמרות הקשיים תמיד נשארה סבתא של כולנו. סבתא שאת המלחמה האחרונה כבר לא היה לה כוח להילחם, שהחליטה ש - 87 שנות חיים זה די והותר והלכה לנו.

תראי, כולם כאן: חברים, משפחה, כולם עומדים ומצדיעים לך, סבתא.

אִמֵּנוּ אֱלֹהֵינוּ אֶתְּנוּנוּ
אֶתְּנוּנוּ אֶתְּנוּנוּ אֶתְּנוּנוּ
אֶתְּנוּנוּ אֶתְּנוּנוּ אֶתְּנוּנוּ
אֶתְּנוּנוּ אֶתְּנוּנוּ אֶתְּנוּנוּ
אֶתְּנוּנוּ אֶתְּנוּנוּ אֶתְּנוּנוּ
אֶתְּנוּנוּ אֶתְּנוּנוּ אֶתְּנוּנוּ
אֶתְּנוּנוּ אֶתְּנוּנוּ אֶתְּנוּנוּ
אֶתְּנוּנוּ אֶתְּנוּנוּ אֶתְּנוּנוּ
אֶתְּנוּנוּ אֶתְּנוּנוּ אֶתְּנוּנוּ

מתיתורו של